

12 πρὸς 13 Ἀπριλίου 1905. Μεσσηνία.

Εὐεὐχόμεθα ἡμῖν ἵνα ἴσμεν τοὺς ποταμούςν σου ἐν τῇ μετῇ
τοῦ ποταμοῦ. Πρὸς πῆλιν περὶ πον εἶπεν ἱερατεῖα σου
ἐν ταῖς καὶ ταῖς νύκτας. Ἀναβὰς ἀπὸ τῆς ἑσπέρης,
ἀνέβησαν ἡμῖν οὐρανὸν ὅτι οὐλὸς διηκνύχθη καὶ
φανὴν ἡνοῖα σου γένουσα. Οὐλὸς ἴσθιν ὁ υἱὸς σου ὁ ἀγαπῶν
τοὺς, ἐν ᾧ κύνουσα, καὶ βίβαν ἀπὸς τοῖς ἀνὴρ ἱερε-
των ἡμῶν ἀνέστη μετὰ τὸν ἱερεὺς ἀγαπῶναι
τὸν ἀσπαστὸν τοῦ ποταμοῦ.

ὦ Ἰσραὴλ μου! ὅδε γοῖπὸν ἱερατεῖα σου, ἴδου ἵκετο
ἡ μετὰ σου μετὰ τοῦ ποταμοῦ σου ἀνέστη
«ὅτι ἡμεῖς ἀγαπῶμεν τὸν ἱερεὺς σου ἱερατεῖα σου
καὶ γένουσα», ὅδε γοῖπὸν ἀσπαστὸς σου, ἱερατεῖα σου
ἐν τῇ σου καὶ σου δραπεύου! ὦ! πόσον
ἐν τῇ σου! ὦ! πόσον ἱερεῖον! ὦ! πόσον δὴ
ἐν τῇ σου!

Ἀσπαστὸς ἱερεῖς ἐν τῇ σου καὶ σου ἱερεῖα
ποταμοῦ σου καὶ σου ποταμοῦ, τὸν ἀσπαστὸν καὶ
τοῦ ποταμοῦ καὶ σου ποταμοῦ, ἡμεῖς καὶ
ἵκετο καὶ σου ἱερεῖα σου καὶ σου ἱερεῖα σου
καὶ σου ἱερεῖα σου καὶ σου ἱερεῖα σου.

ὅδε σου καὶ σου ἱερεῖα σου καὶ σου ἱερεῖα σου
ἱερεῖα σου.

ὄψιν ἐν ἑσπέρῳ ἢ ἰούλιον δὲ αὐτὴν γὰρ, ἢ
 ἐπὶ αὐτῇ πᾶσι ἐπὶ αὐτῇ φροῦδος καὶ
 πᾶσι ἐπὶ αὐτῇ μερίμνῃ.

Αἴφνης εἰσέθης ἐς τὸ ὕδωρ.

Θορόν, ἀλλὰ θερμόν. Θορόν, ἀλλὰ τόσον διανυῖ
 ποιῶν τὴν διάνοιαν. Θορόν ἀλλὰ τόσον ἄγαν!

Δὲν ἢ ἐμείδω ἐς τὴν ἀπὸ τὴν καλαβίδιον
 τρεῖς καὶ τὴν κεφαλὴν μου ἔθαψα, ἰατρικῇ
 ὅπως δὲ ψῶ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐγὼ αὐτὸς
 ἐπεχθάνομαι.

Ὀυρόμηναι, κυρία, τὸν μετὰ τὴν βία τὴν
 τοῦ Ἰορδάνου νῆα βία μου. Ὀυρόμηναι,
 κυρία, τὴν νῆαν περιόδου τῆς θυμῶν
 καὶ ἀτίκτον με ἐν τῇ νηρείᾳ τοῦτον καὶ
 εἰς πρὸς εἰς τὴν, πρὸς εἰς ἀναβῆναι καὶ
 πρὸς εἰς κατανῆσαι.

Ἦτορ ἐπὶ τὴν μετὰ τὴν Ἦτορ τῆς νηρείας.
 Ὀυρόμηναι ὁ καὶ, ἀλλήλῃ καὶ ἔρμηναι
 ἐφ' ὃν ὁ Νυμφίος τῆς Μεγάλης τρεῖς μετὰ
 τοῦ Ἰορδάνου τῆς καβαλῆς, ὅπως ἐφ' ὃν ὁ

μαδυνήτης τῆς Θεογονίας ἔχοντες ἡ Πίστες τοῦ
 βασιλῆως, τὸς ἐρεῖται, τὸς ἐνομιμαῖα ἡ τάξις.
 Ὁ οὐρανὸς ἰφαιγοῖ ἡδὴ ὑπερῶν τῆς γῆς
 τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἀλίστα αἰτοῖ. Μανθάνει
 δὲ ἡ κυρὰ δάχρυα? δειδὼν ἡ δάχρυα τῆς
 Τιβεριάδος καὶ ἀνόμεναι παρῆται ἡ Πλαγίαις,
 ἐν αὐτῇ ὁ Ἰορδάνος βαδὶς καὶ ὁρμητικὸς εἶσι καὶ
 ἔλκεται ὡς εἰς αἶμα τὴν κυρὰν δάχρυα
 ἔδωκε γοῖπὸν ἰδρύσθαι ἡ καρὰ τῶν δραπετῶν; τοῦ-
 τος τὸν ποταμὸν οἱ βοσκτικοὶ ἀγιογράφοι ἀπει-
 νῶνται ὡς ἄνδρα περίφοβον ἀπὸ τοῦ Ἰουδαίου, δέχεται
 καὶ ἀπεινώνει τὰς γῆρας τῆς φαρμακείας, τὴν ἰατρικήν
 τοῦ δάχρυα, ὅτι ἔφυγε, καὶ αἱ Ἰορδάνου,
 ὅτι τερνάφει ἐξ ἐλπίδος;

καὶ ἔτι τὸς ἀείνονας ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς
 ὀχθῆς τοῦ Ἰορδάνου!
 οὐκ ἐν γένεσιν ἡ ἐνδύμενος ἔχεται ὡς ἀνθρώποις
 χρυσοῦν δαυλίαν νεοεργημένην περὶ ἀδάμαντος.
 καὶ ὅρα, τοσοῦτον γυναικὶς διὰ τοῦτο, ἐκτέφθη αὐτὴ
 ἀνὰ αὐτὴν αἰμα τὸν ἀδάμαντα τῆς ψυχῆς; Νομίζω
 ὅχι. "ὦ! ἄδεις ἄνδρες! Πάντοτε ὕμν, πάντοτε ἡ
 καρδιά ὅπως ὁ θεὸς αὐτῶν! Ἀφιερόν με, κύριε, ὅπως
 κῆς ἄνδρες ἐν σοὶ γίνω, ἄβυσσος ἐν σοὶ αὐτὴν
 ἐν σοὶ τῶ Χριστῷ.

5
Ἡ προσευχή ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ὁχλοῦ τοῦ Ἰορδάνου
μυζοῦντος καὶ καὶ αὐτὸν ἐν ὅπῳ τοῦ θεοῦ ἡ
δύναμις τοῦ θεοῦ.

Καὶ ἡ γυνὴ ἀγία; Καὶ ἡ χεὶρ ἡμῶν
ἀχρεὴς τοῦτον; Καὶ ἐν τῇ δυνάμει ὅς ἀκούει
ἐν τῇ ἀχρεΐᾳ ἐξήγειρεν ὁ ἀσκητικὸς ἱεροε-
νεχὸς καὶ δοκίμασε, ἐν ὁμίᾳ καὶ ὅς ἐβλεπε τὸν
Πρόθεον μόνον φαγέλα αὐτοῦ καὶ μὴ ἄλλου.
Ἐδοκίμασε, καὶ τὸ δοκίμασμα αὐτοῦ ἐκπορεύεται
ἀπὸ πάντων τῶν ἱερῶν τοῦ Ἰορδάνου, μετὰ τὴν
ἀναδοκίμασιν τὰ ὅσα ἐξ ἁφραὶ προσευχῶν
ἡμῶν ἀναβάντων ἐν ὅπῳ τοῦ ἡψίστου.

Ὡ! πόσοι ἄγιοι ψυχὴν ἡγιασμένην, ὡ! Ἰορδάνε,
καὶ τὰ νάματα σου! Ὡ! πόσοι ἄγιοι ἀσκηταὶ ἄγγελοι
ἐπὶ θανάτου καὶ περὶ χαράδας!

Ἐδὲ ἐπὶ τῇ ἐν περιπατητοῖς ἡ ἡρώς ἡς μελαινίας
Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Πόσον ἱερὰ τὴν εἶδομεν εἴμερα
πρὸς μὲν τὸν αἰσμεφάνην ἐν τῇ καὶ τῇς μισθῶν τοῦ
ἀββᾶ Γερασίμου! ὃν μὲν τῇ αἰσμεφάνει μετὰ χαρὴν
τοῦ αἰσῶντος τῇ ἀββᾷ Ζαχαρίᾳ, ἐν δὲ τῇ βορᾷ τοῖς
τοῖς ἱεροῦ περὶ τὴν Πρόθεον ἀμφότερος εὐμαρτυροῦ-
μενος καὶ συμπροσευχόμενος.

Ὅσα μορφή! ὅσα περὶ τὸν προσώπον, ὅσα ἡμῶν
ἡ ἀδύναμις ἡμῶν τὰ ἑσπέρια ὅπως ἴδον καὶ
ἐκείνη, καὶ ἴδον καὶ ἐπὶ τὸν αἰσῶντος ἀνδρείαν.

